

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput II. Alia ejusdem prodigia, obitus et translatio seu elevatio corporis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A. FORTE
EGEBERTO

CAPUT II.

Alia ejusdem prodigia, obitus et translatio seu elevatio corporis.

Adiens noctu ecclesiam,

Dum item hic præcipuus Dei Alumnus tempore, quo plurimum consuevit Dominum ad sua rogare præsidia, puero quodam lampadem præferente, ecclesiam peteret, bonorum omnium inimicus ex adverso constitit, et Viro Dei lumen extinxit; in quo uno hostis permissus offuit *a*: cordis tamen lumini obesse non potuit. Quid tamen ageret? Et via longior, et nox solito densior: consilium tandem incidit bonum, ad Dominum precibus convertit effugium. Adsis, inquit, mi Domine, devitare hoc malum, ne in me servum tuum inimicus habeat ullum jactandi iudicium. Nec mora extitit, eo perseverante in prece, lucernam, quam non penitus extinctam ambigeret, ibi cælitus accensam luce clariori videres; sicque denuo perviam *b* sequens ad ecclesiam peraccessit, ubi ea max, non manu hominis, sed sponte, defecit. Quidnam videtur hoc? An nihili pendenda sunt hæc? Arbitror enim, lucem, quæ ad certum locum duravit, a misterio aliquo non vacare: nam aliquod opus bonum inchoans non prius absistat, donec cælestem Jerusalem, id est, pacis visionem, quæ per ecclesiam figuratur, inveniat, quam qui semel invenit, deinceps omnem stultitiæ pestem illudit.

lumen extinctum prodigiæ recuperat,

17 O invidiæ fomitem durum! Quam adversarii facies inimica, quam pestis emula! Non ergo hic in Sancto Domini maliciæ suæ fraudes abstulit, qui quondam beati abbatis, Benedicti videlicet, concepta invidia, tintinnabulum fregit *c*: quid mirum? A mundi primordio non quievit, et usque nunc non cessat, dum is omnino sit, quem illudat *d*. Sed in hoc omni sanctitate devoto funesti quid non reperiens, suamque operam perdens, confusus sæpe abiit, quoties, ut eum atemptaret, adierit. Cæterum nos ingenio tenues, verborum inopes, ad tanti Viri laudes non sufficimus, sed neque is, si ab inferis emergeret, psaltes Homerus. Multa enim sunt, quæ de eo dici possent, si non negligentia scriptorum plurima præteriret: in illo tantum laudes sufficiant, cujus laus ab ejus ore numquam discessit, quique semper hoc solum studuit, quod Deo gratum novit.

moriturque Belisia in vita virtutibus,

18 Erat utique, quod suspectum non est, fide firmus, in eleemosinis largus, in oratione [promptissimus] *e*. Quid meditatur meritorum dotes expedire? Hoc unum modo sufficiat dicere, quod in aramentis offerendum unicum amat Deus, quotidie contriti cordis jugiter Domino obtulit munus; nisi enim ad breve aliquid naturæ vel invitæ consuleret, somno scilicet aut cibo modico indulsisset, ab oratorio S. Servatii amotum alia causa raro eum quis reperisset. Sciebat ergo, quod qui orat, cum Domino proximum exhibere, hoc pacto fieri maxime credit, ubi nemo, nisi qui devotus non sit, laborem perdit. Quid dictis provehimur longius? Quem quæsisse summa sapien-

tia fuit, Dominum sibi amicum invenit. Humanis enim rebus feliciter excessit octavo Idus Octobris, et tumulatus in loco, ubi postmodum hodieque habetur Belisia *f*; in ejus etiam honore et laude constructa *g*. Multi itaque de finitimis provinciarum locis fama sanctitatis S. Amorisi ducti festivos eo die interfuere excubiis.

19 Certissime noverunt omnes, spiritum optatum salutis attigisse portum *h*, cui Christus erat vivere et mori lucrum *i*. Juxta communem quidem omnis carnis ritum humi appositus, quibus tunc præcipue claruerit virtutum meritis, totum evolere nedum nostræ nec cuiusquam est facultatis: [defunctum vero Deum] *k* cum miraculis ditavit multo amplioribus, quam prius viventem fecisset; sed enim necessarium valde erat, ut, quod veluti cum peccatoribus conversatus minus egerat, expleret vel defunctus, innumera sane debiliū quotidie frequentia ad sepulchrum beati viri Amorisi pro quavis necessitate accedens, tum privata visu, tum auditu, atque febribus dolendo exitio astuans, præeunte gratia Dei, Sancti subsidio domum incolumis rediit; cumque, fama sanctitatis comparata, nomen ac meritum ejus late celebraretur, plebs devota undique confusa locum sæpius solemnibus hostiis iteravit.

20 Tempore quidem aliquantulum fluxu *l*, molens piorum Auctor Deus terræ creditum diutius delituisse sacrum pignus, eum potius cum sanctis confessoribus a terra sublatum meritis collendebat honoribus. Ad hanc vero rem peragendam quandam matronam, Huldam nomine, cujusdam viri nobilis Clodolphi conjugem *m*, a somno excitavit, et ut dextræ par fuit visioni tertio datur * monuisse. Bene, inquit, ac in tue salutis spem facis, si pudica mulier Virum Dei, Amorem scilicet, a loco, in quo nunc est, cum reverentia inde subvectum apud te benigne tractaveris. Virum namque suum Clodolphum *n* vocatum, et hujus vicinias illis forte diebus rectorem voluit; cui soli fortunata mulier suam audebat committere secretum, ut, sicut divinæ dispensationis nutu unum fuerant inviolabile sortiti connubium, ita quoque hoc inter duos ageretur consilium. Justa nimirum accidit conditione *o*, lex enim minus duobus non consensit testibus, et justis visio duobus creditur fidelibus. Qui etenim conjuges fidissimi plerosque religiosos admittunt in consilio, ut tam felicibus ceptis multorum proborum non desit consensus.

21 Ibi cum protinus omnes pari affectione diem tempusque constituunt, fit sane apparatus in præjudicato die ingens, et turba collecta non modica, ut pergat sanctissimam inde accipere glebam *p*. Prefecto inter agendum alii testes quoque fideles accedunt, quique etiam in argumentum lautioris fidei sese sæpius eadem admonitione pulsatos addebant, ut hoc sacrum corpus humi abditum ne relinquant. Qui aderam, lætiores multum pro testibus instituunt, qui sarculis et ligonibus exhauriant humum, ut thesaurus absconditus multorum utilitati foret, qui defossus minus mortalibus profuisset. Sed eminus amota illa tellure, cum jam manus ad intus *q* tollendum sarcophagum injecissent, tanto se ad rem mirandam pondere fixit, ut nec moveri quidem de loco poterit.

22 [Ibi omnes continuo mirari, quid Sancto Domini competeret, nescire; cum prædicta matrona,

A trona, divini præsaga consilii, sacrum illud corpus ferebat immune, et forsitan tanto vestium cultu a terra noluisse ascendere; ad cuius dictum quique creduli lineas se spoliante vestes, durioribus rursus accincti, calecamentisque destituti, sese item eisdem conatibus applicuerunt. Nam et legionis *r* hujus magistra vestes sibi et aurum collo demens, seipsam cum monialibus et quadam dotis suæ villa perpetuæ mancipat servituti. Post hæc ut crederes his placatum muneribus appositis denuo ad capulum manibus, Sanctus Domini miranda levitate conscendit. Perspicua in eo est amplius Petri illa sententia, ubi ait, Dominum superbis resistere, humilibus autem suam gratiam dare s.

23 Mirum in modum ab omni populo et clero canitur laus Deo : inde ingens ejus laus derivatur in Sancto : hincque consensu omnium usque ad locum, ubi usque hodie sancta ejus beneficia ad plenum exuberant, Domino præmonstrante, convertunt. Sufficiant ergo pauca de pluribus, quæ postmodum innumera virtutum suarum insignia consultius duximus referentibus fidem adhibere, quam non scribendo totum potuisse disseverere, melius est enim in paucis prodesse, quam in multis fastidium irrogare. De cetero, quicumque hæc, quæ se vera tueantur, infideliter legerit, ipse peccabit. Forsitan autem obtrectator caveat sibi plus a Sancto Domini in ultionem justitiæ ostendet mali, quam nos lædendo inveniet boni *t* :] fidelis itaque paratum sibi, si non *u* frustrata sit nos nostra spes, habebit a Deo præmium, non qui legerit, sed quicumque crediderit, illinc vero omnium bonorum merces respiciat nos Deus et Sanctus suus, me, dico, scribentem, te legentem et omnem credentem, Jesus Christus Dominus noster, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia secula seculorum. Amen.

ANNOTATA.

a Ita apographum Rubæ-vallis : male Belisiense : Præmissis officio.

b Ita rursus apographum Rubæ-vallis : Belisiense habet : Primam.

c Gregorius magnus in Vita S. Benedicti cap. C (vide. tom. 3 Martii pag. 277), narrat, Romanum monachum S. Benedicto, in specu Sublacensi degenti, soluisse panem demittere per fumem, cui tintinnabulum, quod sonitu suo S. Benedictum, ut panis accipiendi causa specu egrederetur, admoneret, Romanus inseruerat : Sed antiquus hostis, inquit Gregorius, unius caritati invidens, alterius refectioni : cum quadam die submitti panem conspiceret, jactavit lapidem et tintinnabulum fregit.

d Apographum Belisiense habet : Dum omnino non sit, quem illudat.

e Vocem hanc, uncinis inclusam, ex apographo Rubæ vallis supplēvi.

f Belisiensis tum oppidi, tum canonicarum secularium collegii notitia data est initio Comment. prævii Ceterum apographum Rubæ-vallis pro Belisia habet Basilica.

g Belisiensis collegii ecclesia, a S. Landrada seculo VII condita, Deiparæ Virgini, non S. Amori primùm sacra fuisse videtur ex num. 19 et seq. Commentarii prævii; et postmodum tantum in ejusdem patronum S. Amor electus quo ve-
Octobris Tomus IV.

rosimiliter factum est, ut S. Amoris biographus, seculi XI, ut apparet ex num. 14 et seqq., scriptor, eam ab origine huic dicatam fuisse, existimavit.

h In apographo Rubæ-vallis deest spiritum : sed ibi legitur semper. Utrobique locus corruptus videtur. An forte legendum : Certissime noverunt omnes, spiritum ejus semper optatum salutis attigisse portum ?

i Mihi enim vivere Christus est et mori lucrum. Epist. Pauli ad Philip. cap. 1 §, 21.

k Perperam habet apographum Bolisiense : Quibus vero defunctum multo eum miraculis, Deus ditavit etc.

l Hinc colligi videtur utcumque posse, si S. Amoris biographo stare lubeat, non longum admodum inter obitum ejus et solemnem sacri corporis elevationem intercessisse temporis intervallum.

m Apo graphum Rubæ-vallis vocat Hildam.

n Idem habet Odolphum : quis hic fuerit, quocæ seculo vixerit, nempe IX, ex verisimili conjectura dixi num. 37 Commentarii prævii.

o Sic legitur in apographo Rubæ-vallis : Belisiense minus recte habet : Conditorem.

p Puta S. Amoris reliquias.

q Apographum Rubæ-vallis Justi.

r Lege Religionis seu elevationis corporis S. Amoris.

s Epist. Petri 1 cap. 2 §, 5.

t Uncinis inclusa desiderantur in apographo Belisiense, et propterea mutuata hic sunt ex apographo Rubæ-vallis.

u Particula non addita hic est ex eodem apographo Rubæ-vallis.

VITA BREVIOR

Auctore anonymo ignotæ fidei ac ætatis,

Ex Ms. Ultrajectino S. Salvatoris a.

Sanctus Amor ex patria Aquitania *b* natus, Scum ab ineunte ætate litterarum studiis deditus, carnem vigiliis, jejuniis, cilicio et orationibus assiduis edomaret, et ab omni risu et otiosis sermonibus abstinere, fama virtutum ejus totam illam regionem replevit. Qui cum rumorem populi fugere deliberaret, monetur in Somnis S. Petri Apostoli limina visitare; ubi dum pervenisset, et a S. Petri limine orans non discederet, nocte quadam ante fores templi obseratas indormivit. Et ecce, S. Petrus ei apparens ipsum confortavit et monuit, qualiter Alpes transiens, in locum, qui Trajectum *c* dicitur, sepulchrum B. Servatii *d* peteret, atque ibidem vitæ suæ ævum transigeret; quia non longe ab eodem loco habiturus erat, Deo volente, dignum sepulchrum.

2 Iter itaque arripiens ad ignotas sibi et exterarum regiones, cum per Mediolanense territorium transiret, quemdem comitem nomine Hucboldum *e* febricitantem, quem medici nullo remedio curare poterant, oratione sanavit; et

48 cum

A. FORTE
EGEBERT.

E

F

a

b

c

d

e

f

g

h

i

j

k

l

m

n

o

p

q

r

s

t

u